

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou ve věci

žalobce: **A. A.**, narozený dne X.
t.č. pobytem X.
zastoupený advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 9. 2023, č. j.: OAM-913/ZA-ZA12-D02-2023

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze dne 1. 11. 2023 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 9. 2023, č.j. OAM-913/ZA-ZA12-D02-2023, jímž bylo o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany podané v České republice dne 4. 7. 2023 rozhodnuto tak, že tato žádost je nepřipustná podle ust. § 10a odst. 1 písm. b) zákona č.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a řízení o udělení mezinárodní ochrany se zastavuje podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu s tím, že státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 (dále jen „Dublinské nařízení“), je Polská republika.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce v žalobě uvedl, že pochází z Republiky Uzbekistán, kdy v řízení bylo prokázáno, že žalobce nemá k Polské republice žádné vazby a preferuje posouzení žádosti orgány v České republice, neboť v ně má větší důvěru. Vytýkal napadenému rozhodnutí, že žalovaný neuvedl nic k meritě podané žádosti, resp. k odůvodnění obavy žalobce z vycestování do domovského státu, potažmo z vycestování do Maďarska, v čemž spatřuje nedostatek odůvodnění. Z odůvodnění není zřejmé, proč žalobce odmítá usilovat o dosažení mezinárodní ochrany v jiném členském státě a zdali v této souvislosti necítí nebezpečí obdobné nebezpečí, které mu podle podané žádosti hrozí při vycestování do domovského státu. Z těchto důvodů považoval postup žalovaného za nezákonný a napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné.
3. Na základě výše uvedeného žalobce navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný s žalobou nesouhlasil, napadené rozhodnutí považoval za zákonné a řádně odůvodněné, trval na jeho správnosti. Uvedl, že žalobce byl dne 4. 7. 2023, kdy podal na území ČR žádost o mezinárodní ochranu, držitelem platného polského povolení k pobytu do dne 14. 8. 2023, podle čl. 12 odst. 4 Dublinského nařízení tak byla k posouzení žádosti příslušná Polská republika. Žalovaný dne 27. 7. 2023 obdržel informaci, že Polská republika uznala svou příslušnost k posouzení žádosti žalobce. Nezjistil, že by v Polské republice docházelo k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení nebo podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovaly možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení. Nebyly shledány důvody k aplikaci čl. 17 Dublinského nařízení. Žalobce v řízení neuvedl žádné relevantní důvody, proč by nemohl být do Polska přemístěn. Námitku ohledně Maďarska považoval za zmatečnou. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout.

IV. Obsah správního spisu

5. Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobce podal dne 4. 7. 2023 v České republice žádost o mezinárodní ochranu, v poskytnutí údajů k žádosti ze dne 13. 7. 2023 uvedl, že je státním příslušníkem Uzbekistánu, je X., X. má X., z vlasti naposledy vycestoval dne 3. 7. 2023, na základě polského pracovního víza z roku 2022 jel do Prahy, je zdrav, nemá žádné zvláštní potřeby, ve vlasti se zadlužil, aby X, v ČR chtěl zůstat a pracovat, aby mohl splatit dluh, v případě návratu do vlasti se obává věřitelů.
6. Při pohovoru dne 9. 8. 2023 žalobce uvedl, že polské vízum si zařídil kvůli práci, v Polsku pracoval, má dvě vyhoštění ze schengenského prostoru, byl vyhoštěn z Polska kvůli X a dále z Rakouska, odtud byl poslán do Uzbekistánu, ale po 20 dnech si koupil letenku do Prahy a přijel znovu, peníze potřeboval pro X., která X., X. a X., chtěl by oficiálně pracovat a splatit dluh, potom se vrátí domů, Česká republika se mu líbí a má zde

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

spolužáka, příbuzné na území ČR nemá, byl poučen o dublinském systému, uvedl, že v Polsku nikoho nemá, nemůže tam pracovat.

7. Součástí spisu je žádost České republiky Polské republice o přijetí zpět žalobce ze dne 14. 7. 2023, Polská republika přípisem doručeným Ministerstvu vnitra dne 27. 7. 2023 souhlasila s přijetím žalobce podle čl. 12.2 Dublinského nařízení, neboť žalobce je držitelem polského víza D Multi platného od 15. 8. 2022 do 14. 8. 2023.
8. Žalovaný zařadil do spisu Informaci OAMP Polsko – Azylový systém, ze dne 15. 5. 2023.
9. Při seznámení se s podklady dne 9. 8. 2023 žalobce uvedl, nechce do Polska.
10. V napadeném rozhodnutí ze dne 15. 9. 2023 žalovaný zkoumal, zda je podle čl. 8 až 11 Dublinského nařízení dána příslušnost České republiky k posouzení žádosti žalobce, shledal, že dle těchto kritérií příslušnost ČR není dána. Poukázal na čl. 12 Dublinského nařízení a na to, že žalobce byl ke dni podání žádosti o mezinárodní ochranu v České republice (4. 7. 2023) držitelem platného polského povolení k pobytu do dne 14. 8. 2023, bylo tak nezbytné aplikovat kritérium dle čl. 12 Dublinského nařízení. Žalovaný dne 14. 7. 2023 požádal Polskou republiku o přijetí zpět žalobce a posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu, Polská republika svou příslušnost uznala, což sdělila dne 27. 7. 2023. Zabýval se otázkou, zda existují závažné důvody se domnívat, že v Polské republice dochází k systematickým nedostatkům v azylovém řízení a ohledně podmínek přijetí žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení, avšak takové důvody neshledal. Odůvodnil, proč neaplikoval čl. 17 Dublinského nařízení. Shledal, že podle čl. 12 Dublinského nařízení zemí příslušnou pro posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu je Polská republika, která je podle čl. 18 Dublinského nařízení povinna přijmout žalobce zpět a posoudit jeho žádost o mezinárodní ochranu.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

11. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání, neboť žalobce i žalovaný souhlasili s projednáním věci bez nařízení jednání ve smyslu § 51 odst. 1 s.ř.s.
13. Podle čl. 3 odst. 1 Dublinského nařízení *členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III. Jednotlivá kritéria se pak uplatňují v pořadí, v jakém jsou uvedena ve zmíněné kapitole (čl. 7 odst. 1 nařízení).*
14. Podle čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení *pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána.*

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

Není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát.

Pokud podle tohoto odstavce nelze provést přemístění do žádného členského státu určeného na základě kritérií stanovených v kapitole III ani do prvního členského státu, v němž byla žádost podána, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, se stává příslušným členským státem.

15. Podle čl. 12 odst. 1 Dublinského nařízení pokud je žadatel držitelem platného povolení k pobytu, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto povolení vydal.
16. Podle čl. 12 odst. 2 Dublinského nařízení pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle článku 8 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech. V tom případě je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný zastupovaný členský stát.
17. Napadené rozhodnutí prvky nepřezkoumatelnosti nevykazuje. Žalovaný podrobně a přehledně shrnul veškerá tvrzení žalobce uvedená ve správním řízení, shrnul všechny rozhodné skutečnosti včetně toho, že žalobce byl ke dni 4. 7. 2023 držitelem platného polského povolení k pobytu do dne 14. 8. 2023, k tomu uvedl relevantní právní otázku, tedy příslušnost členského státu EU podle Dublinského nařízení, uvedl konkrétní články daného nařízení, kterými se ve věci řídil, a jaká kritéria dle tohoto nařízení zkoumal, rovněž uvedl právní závěry, ke kterým došel, tedy to, který stát je k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu podané v České republice příslušný a do kterého má být žalobce předán.
18. Soud neshledal opodstatněnou námitku, dle které žalovaný neuvedl nic k meritě podané žádosti a k obavám žalobce z vycestování do domovského státu a do Maďarska. V případě aplikace Dublinského nařízení je totiž v řízení o mezinárodní ochraně zkoumána pouze otázka, který členský stát EU je k posouzení podané žádosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany příslušný, k meritornímu posouzení samotné žádosti a její opodstatněnosti tak v tomto typu řízení vůbec nedochází. Důvodnost podané žádosti pak je hodnocena až státem, jehož příslušnost je v tzv. dublinském řízení určena, tedy v tomto případě tak učiní až Polská republika. Proto se žalovaný v napadeném rozhodnutí vůbec nemusel zabývat vlastními důvody podané žádosti ani situací v zemi původu. Totéž platí ohledně tvrzených obav žalobce z vycestování do Maďarska, kdy však z žaloby není vůbec zřejmé, jaký má žalobce k Maďarsku vztah, ani ve správním řízení neuváděl nic, co by souviselo s Maďarskem, žalobce je státním příslušníkem Uzbekistánu a nemá být předán do Maďarska, ale do Polska. Nebylo tudíž opodstatněné, aby se žalovaný jakkoli zabýval možnostmi vycestování či předání žalobce do Maďarska.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

19. Žalobce dále naznačil, že se žalovaný nedostatečně zabýval tím, zda mu nehrozí nebezpečí též ve státě předání, tedy v Polsku. K tomu soud uvádí, že žalobce ve správním řízení neuvedl žádné relevantní překážky, pro které by nemohl být předán do Polska, pouze uváděl, že v Polsku nikoho nemá a nechce tam, v ČR má spolužáka a líbí se mu tady. Nic bližšího k tomu neuvedl ani v žalobě. Žalovaný se na podkladě aktuální Informace OAMP Polsko – Azylový systém, ze dne 15. 5. 2023 zabýval otázkou, zda ve smyslu čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení existují závažné důvody se domnívat, že v Polské republice dochází k systematickým nedostatkům v azylovém řízení a ohledně podmínek přijetí žadatelů, které by dosahovalo rizika nelidského či ponižujícího zacházení. K tomu popsal azylové řízení v Polské republice, možnosti sociální a materiální podpory žadatelů včetně lékařské péče, opravné prostředky v azylovém řízení, shledal, že na úrovni Evropské unie, ani ESLP nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí, které by deklarovalo systematické nedostatky v řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů v Polské republice, ani Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky žádné obdobné stanovisko nevydal, Polská republika je členem Evropské unie, ratifikuje a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a svobodách, je považována za bezpečnou zemi původu, žalovaný tak z hlediska polského azylového systému žádné riziko neshledal. Žalovaný se tak dostatečně zabýval otázkou, zda je předání žalobce do Polska bezpečné, a to v rámci požadavků, které plynou z Dublinského nařízení.
20. Pro úplnost soud uvádí, že žalovaný se zabýval i otázkou, zda ve smyslu čl. 17 Dublinského nařízení nejsou dány důvody hodné zvláštního zřetele, pro které by žádost žalobce měla posoudit České republika. V této souvislosti zvážil, že žalobce je zletilý, zdravý, X, na území členských států se dopustil X, za který byl v roce 2023 vyhoštěn z území členských států a poté opětovně vyhoštěn za nerespektování prvního vyhoštění. Na základě toho dospěl k závěru, že v případě žalobce nejsou dány důvody pro aplikaci čl. 17 Dublinského nařízení. Soud se s tímto hodnocením ztotožňuje, případné využití čl. 17 je otázkou správního uvážení, v posuzovaném případě však nebyly dány žádné mimořádné okolnosti hodné zvláštního zřetele, pro které by vůbec bylo možné o aplikaci čl. 17 Dublinského nařízení jako výjimky z pravidla uvažovat.
21. Soud na základě shora uvedených závěrů neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
22. Soud nerozhodoval o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě, neboť o žalobě soud rozhodl bez zbytečného odkladu po obstarání podkladů nutných pro rozhodnutí a ve lhůtě 30 dnů od podání žaloby ve smyslu § 73 odst. 4 s.ř.s., a to tak, že žaloba byla zamítnuta. Případný odkladný účinek přitom působí jen do skončení řízení před soudem. V této situaci by tedy již rozhodování o odkladném účinku žaloby bylo bezpředmětné. (k tomu srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2021 č.j. 1 Azs 95/2021-25). Zároveň se jedná o věc, ve které je soud podle § 32 odst. 6 zákona o azylu povinen rozhodnout ve lhůtě 60 dnů ode dne podání žaloby.
23. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 22. listopadu 2023

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.